

РЕШЕНИЕ

№ 40420

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **2546** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „Груп 666“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], район С., [улица], [жилищен адрес] магазин № 3, представлявано от управителя В. Г. К., чрез адв. Л. К., срещу Решение № 176 от 13.02.2026 г. на Министерския съвет на Република България за одобряване на помощ на кандидатите по Програмата за хуманитарно подпомагане на разселени лица от У. с предоставена временна закрила в Република България, приета с Решение № 317 на Министерския съвет от 2022 г. (Програмата), съгласно Списък № 31, в частта, с която по отношение на дружеството е извършена корекция с 83 броя нощувки и не са допуснати за подпомагане всички реализирани и заявени 675 броя нощувки за периода 05.03.2025 г. – 31.03.2025 г., както и корекция с 91 броя нощувки и не са допуснати за подпомагане всички реализирани и заявени 750 броя нощувки за периода 01.04.2025 г. – 30.04.2025 г.

В жалбата се излагат съображения, че решението в оспорената част е незаконосъобразно, необосновано и немотивирано. Жалбоподателят поддържа, че нито в акта, нито в Списък № 31 са посочени фактическите и правните основания, поради които не са признати 174 от заявените нощувки, а причините са му съобщени едва след издаването на акта чрез С.. Оспорва по същество всяко от основанията за неверифициране: сочи, че всички настанени лица са с редовна регистрация в Държавната агенция за бежанците (ДАБ); че двете лица, за които се твърди отсъствие от страната, са пребивавали в обекта през целия период, като едното от тях е малолетно дете, вписано в регистрационната карта на майка си; че двукратно отчетените нощувки на едно лице се дължат на техническа грешка в една цифра от личния номер на чужденеца (ЛНЧ) на С. Б.,

за която органът е бил уведомен още през 2024 г. с декларация с коректния ЛНЧ. Пзовава се на нарушение на раздел V от Приложение № 1 към Програмата, тъй като не му е даден 7-дневен срок за отстраняване на несъответствия, и на трайна практика на съда по идентични спорове. Иска отмяна на решението в оспорената част и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. В молба от 05.10.2026 г. поддържа жалбата, представя писмо от ДАБ и заявява, че ако ответникът представи доказателство за допълнително валидиране на нощувките на С. Б., ще оттегли жалбата в тази ѝ част. Моли за присъждане на сторените по делото разноски., за което прилага списък.

Ответникът – Министерският съвет на Република България, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че корекцията е извършена въз основа на експертна оценка на оценителна комисия, назначена от министъра на туризма, след проверки в АИС „Бежанци“, Е., С., К. на МВР, НАП и НОЩ.

Заинтересованата страна – министърът на туризма, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. В становище на Министерството на туризма от 02.03.2026 г. се поддържа, че верификацията е „техническо потвърждение на факти“ по данни от електронните регистри; че липсата на валидна регистрационна карта е обективна пречка за верификация, която не се санира от решенията за удължаване на закрилата; че данните на МВР за граничен контрол имат предимство пред частни копия на паспорти; че отговорността за точността на ЛНЧ в Е. е изцяло на хотелиера, а администраторът не може да коригира данни със задна дата.

Административен съд - София град, след като се запозна със становищата на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 317/20.05.2022 г. на Министерския съвет, на основание чл. 2, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с Решение за изпълнение (ЕС) 2022/382 на Съвета от 04.03.2022 г., е приета Програмата, многократно изменяна и допълвана, включително с решения № 400/2023 г., № 67/2024 г. (касаещо валидността на регистрационните карти), № 115 и № 201 от 2025 г., с които действието ѝ е обхванало и месеците март и април 2025 г. (тридесет и четвърти и тридесет и пети отчетен период). Съгласно т. 6 от Програмата помощта се предоставя за лица с временна закрила, на които е издадена „регистрационна карта на чужденец с временна закрила“ от ДАБ; съгласно т. 11 изчисленията на платимия размер се базират на броя нощувки според регистрациите в Е.; съгласно т. 19 изплащането се извършва след верификация. Съгласно раздел V от Приложение № 1 предварителният контрол се извършва чрез събиране на информация по служебен път от ГД „Гранична полиция“, дирекция „Миграция“ на МВР, ДАБ и НАП, като при несъответствие служебната информация се приема за достоверна; при данни от ГД „Гранична полиция“ за излизане на лице от територията на страната администраторът не верифицира нощувките му „за периода на престоя му извън територията на страната“; при нередовност или непълнота кандидатът се уведомява чрез С. и му се дава 7-дневен срок за отстраняване; отказът за предоставяне на средства подлежи на обжалване по реда на АПК.

Не е спорно, а и от доказателствата се установява, че „Груп 666“ ЕООД стопанисва категоризирано място за настаняване – почивна станция „Е.“, [населено място], с У. Ц2-6ВИ-4К0-1Л. Дружеството е подало проектни предложения в С. № BG-176789478-2022-37-0034 (05.03.2025 г. – 31.03.2025 г.) и № BG-176789478-2022-38-0029 (01.04.2025 г. – 30.04.2025 г.), както и декларации за съответствие чрез ССЕВ от 16.10.2025 г. с поименни справки за 25 настанени лица. Заявени са 675 нощувки за март (25 лица Ч 27 нощувки) и 750 нощувки за април (25 лица Ч 30 нощувки). Справките на НСИ за обекта отразяват същия брой нощувки и туристи – граждани на У..

Оценителната комисия, назначена със заповед № Т-РД-16-138/30.08.2024 г. на министъра на

туризма (с последващите изменения), е работила в периода 31.10.2025 г. – 30.01.2026 г. и е обективирала резултатите в Протокол № 26 с приложения, сред които Приложения № 1.4 и № 1.5 – „Мотиви за наличие или липса на верификация на нощувките“ за март и април 2025 г., в табличен вид по кандидати и критерии. В оценителните листове от етап 2 (техническа и финансова оценка) за жалбоподателя е отразено, че се верифицират 592 нощувки на 22 лица за март (4 540,64 евро без ДДС, 4 949,30 евро с ДДС) и 659 нощувки на 22 лица за април (5 054,53 евро без ДДС, 5 509,44 евро с ДДС), като не се верифицират: за март – 2 нощувки на 1 лице, „непререгистрирано в ДАБ в срока, изискуем по Програмата“, 54 нощувки на 2 лица, „отсъствали от територията на РБ във времето на отчетния период“, 27 нощувки на 1 лице, „недекларирано в ССЕВ“, и 27 нощувки на 1 лице, „нерегистрирано в Е.“; за април – съответно 1, 60, 30 и 30 нощувки. Не се установява преди издаването на акта жалбоподателят да е бил уведомяван чрез С. за констатираните несъответствия и да му е даван срок за отстраняването им, каквото уведомяване съгласно протокола е изпратено на други кандидати на 07.11.2025 г.

Въз основа на доклад на министъра на туризма, внесен с писмо изх. № Т-03-00-36/06.02.2026 г., и след съгласувателна процедура по чл. 32 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация, Министерският съвет е приел оспореното Решение № 176/13.02.2026 г., с което е одобрил предоставянето на помощ съгласно Списък № 31. В него жалбоподателят е включен на ред № 29 за март (22 лица, 592 нощувки) и на ред № 24 за април (22 лица, 659 нощувки). В хода на съгласуването дирекция „Правна“ на Министерския съвет е обърнала внимание на вносителя, че в доклада липсват констатации колко нощувки и на кои кандидати не са верифицирани, и на трайната съдебна практика, с която решенията на Министерския съвет по Програмата се отменят в обжалваните части поради липса на конкретна и доказателствено подкрепена обосновка.

На 16.02.2026 г. Списък № 31 е връчен на кандидатите, а чрез модул „Комуникация“ на С. на жалбоподателя са изпратени мотивите на комисията и поименна справка за лицата със срок за възражение до 02.03.2026 г. От поименните справки се установява, че непризнатите нощувки се отнасят до следните лица: К. П., ЛНЧ [ЕГН] – 2 нощувки за март (основание: ДАБ); Г. П., ЛНЧ [ЕГН] – 1 нощувка за април (основание: ДАБ), при верифицирани всички 27 нощувки за март; П. Ч., ЛНЧ [ЕГН], и Л. А., ЛНЧ [ЕГН] – по 27 нощувки за март и по 30 за април (основание: отсъствие от територията на страната); С. Б. – под ЛНЧ [ЕГН] нощувките са отчетени като „недекларирани в Е.“, а под ЛНЧ [ЕГН] – като „нерегистрирани в ССЕВ“, по 27 нощувки за март и по 30 за април. В същите справки за всички лица в колоните „престой извън пределите на България за повече от 30 дни след 31.08.2024 г.“ и „данни от НОЩ за пътуване в периода извън България“ е отразено „0“. Справката за двукратно отчетеното лице показва, че двата записа са с едно и също име, в един и същ обект и за едни и същи нощувки, т.е. органът сам е съотнесъл двата записа към едно и също лице. С оглед на това от общо 110, съответно 121 неверифицирани нощувки, отразени в мотивите, реално спорни са 83, съответно 91 нощувки – 27, съответно 30 от тях са отчетени два пъти.

Жалбата е подадена на 25.02.2026 г. чрез Министерския съвет и е постъпила в съда с писмо изх. № 20.Л-3/26.02.2026 г., ведно с административната преписка.

По делото е представено писмо изх. № КП-04-5013/23.07.2025 г. на ДАБ при МС, от което се установява, че: К. П. е регистрирана като чужденец с предоставена временна закрила от 17.04.2022 г., с регистрационна карта, валидна до 04.03.2024 г., и нова карта, издадена на 07.03.2025 г., валидна до 04.03.2026 г.; Г. П. – с карта, издадена на 22.02.2024 г., валидна до 04.03.2025 г., и нова карта, издадена на 02.04.2025 г., валидна до 04.03.2026 г.; С. Б., [дата на раждане], е регистриран в ДАБ с ЛНЧ [ЕГН] и му е издадена нова карта на 07.03.2025 г., валидна

до 04.03.2026 г.; П. Ч. е получил нова регистрационна карта на 07.03.2025 г., валидна до 04.03.2026 г.; Л. А., [дата на раждане], е вписана в регистрационната карта на майка си О. А., на която е издадена нова карта на 11.03.2025 г.; актуалният статус на всички тези лица в информационните системи на ДАБ е „чужденец с временна закрила“.

Представени са също и декларация за съответствие, изпратена от дружеството до Министерството на туризма чрез ССЕВ на 30.04.2024 г., с поименна справка, в която С. Б. е вписан с ЛНЧ [ЕГН]; копие от задграничен паспорт на П. Ч., издаден на 13.07.2022 г., в който няма отметки за преминаване на граница след 2022 г.

С молба от 05.06.2026 г. ответникът е представил становището на Министерството на туризма от 02.03.2026 г., оценителните листове, комуникацията в С. и Протокол № 26. Данни от ГД „Гранична полиция“ (справка за датите на излизане и влизане на П. Ч. и Л. А.), въз основа на които са неверифицирани нощувките им, не са представени нито с административната преписка, нито в хода на съдебното производство.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Съдът счита подадената жалба за процесуално допустима. Оспореното решение в частта, с която по отношение на жалбоподателя е одобрена помощ в по-малък от заявения размер, има характер на индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 АПК, който непосредствено засяга правата и законните интереси на адресата си, а съгласно раздел V от Приложение № 1 към Програмата отказът за предоставяне на средства подлежи на обжалване по реда на АПК. Списък № 31 е съобщен на жалбоподателя на 16.02.2026 г., а жалбата е подадена чрез издателя на акта на 25.02.2026 г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Жалбата е подадена от легитимирано лице с правен интерес.

Условно заявеното в молбата от 05.10.2026 г. оттегляне на жалбата в частта за нощувките на С. Б. не е породило действие, тъй като ответникът не е представил доказателство за допълнителното им валидиране, поради което съдът дължи произнасяне по жалбата в нейната цялост.

Съдът, като провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, намира жалбата за основателна по следните съображения:

Решението е издадено от компетентен орган. Съгласно т. 10 от Програмата помощта се одобрява с акт на Министерския съвет, а Програмата е приета на основание чл. 2, ал. 2 ЗУБ. Актът е приет при спазване на процедурата по Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация – въз основа на доклад на министъра на туризма, след съгласуване по чл. 32 от правилника и с одобрена финансова обосновка – и е в писмена форма.

Съдът не споделя довода на жалбоподателя, че актът е изцяло немотивиран. Съгласно задължителната съдебна практика мотивите на административния акт могат да се съдържат и в документи, изготвени преди издаването му в хода на административното производство, ако от тях може да се изведе волята на органа (Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС; Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по т. д. № 4/2002 г. на ОС на съдиите от ВАС). За разлика от случаите, разгледани в Решение № 33059 от 09.10.2025 г. по адм. д. № 5695/2025 г. на АССГ и Решение № 38714 от 20.11.2025 г. по адм. д. № 3104/2025 г. на АССГ (постановени по жалби на същото дружество за предходни отчетни периоди), в настоящия случай докладът на министъра на туризма изрично препраща към Протокол № 26 и Приложения № 1.4 и № 1.5 към него, съдържащи индивидуализирани по кандидати данни за броя на верифицираните и неверифицираните нощувки по всеки от критериите, а оценителните листове от етап 2 съдържат конкретните основания за неверифициране на нощувките на жалбоподателя. Тези документи предхождат акта и са част от преписката. Обстоятелството, че поименната справка за лицата е изпратена на кандидата след приемането на решението, не води до извод за липса на мотиви,

доколкото основанията и броят на непризнатите нощувки по всяко от тях са били обективирани преди издаването му, а жалбоподателят е разбрал волята на органа и е организирал пълноценно защитата си срещу всяко от основанията.

Наличието на мотиви обаче не изчерпва проверката за законосъобразност. Изложените от органа основания следва да бъдат подкрепени с доказателства и да съответстват на приложимите правила, като именно по тези въпроси актът се явява незаконосъобразен.

Съгласно раздел V от Приложение № 1 към Програмата, при нередовност и/или непълнота кандидатът се уведомява чрез С. и му се дава 7-дневен срок за отстраняване, а съгласно указанията в оценителния лист по критерий I.1 при частично или пълно несъответствие между декларираните от кандидата данни и първичните данни от ДАБ, НАП, НОЩ и ГД „Гранична полиция“ еднократно се изпраща комуникация до кандидата за допълнителни разяснения или документи. Тези правила конкретизират общото право на заинтересованите лица да изразят становище по събраните доказателства преди издаването на акта (чл. 34, ал. 3 АПК) и задължението на органа да издаде акта след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая (чл. 35 АПК).

По делото не е спорно, че преди приемането на решението жалбоподателят не е уведомен за констатираните несъответствия и не му е даден срок за отстраняването им. Предоставената на 16.02.2026 г. възможност за „възражение“ не санира нарушението, тъй като е дадена след издаването на акта, а в Програмата не е предвиден ред, по който подаденото възражение да доведе до изменение на вече приетото решение. Становището на Министерството на туризма, че възражението „ще бъде обект на преразглеждане“, не променя този извод. Нарушението е съществено, тъй като, ако жалбоподателят е бил уведомен своевременно, е могъл да представи доказателствата, които представя в съдебното производство (декларацията с коректния ЛНЧ на С. Б., данните на ДАБ за регистрационните карти, паспорта на П. Ч.), и органът е могъл да достигне до различен резултат.

По отношение на твърдяното отсъствие от страната (114 нощувки), съдът счита следното: Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган, издал акта, трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Органът е приел, че П. Ч. и Л. А. са отсъствали от територията на страната през целия отчетен период, като се позовава на данни на ГД „Гранична полиция“. Тези данни обаче не са представени нито в административното производство, нито пред съда, макар ответникът да е имал процесуалната възможност за това. Правилото на раздел V от Приложение № 1, че при несъответствие служебно събраната информация се приема за достоверна, предполага тази информация да съществува и да е приложена към преписката, така че нейното съдържание да може да бъде проверено. Твърдение за наличието ѝ, съдържащо се единствено в оценителния лист и в становище на администратора, не е доказателство за факта на отсъствието.

Нещо повече, съгласно същата разпоредба (в редакцията ѝ след Решение № 400/2023 г. на Министерския съвет) администраторът не верифицира нощувките „за периода на престоя [на лицето] извън територията на страната“. Следователно за прилагането ѝ е необходимо да бъдат установени датите на излизане и на завръщане. В случая не са посочени никакви дати, а нощувките са неверифицирани за целите отчетни периоди. Същевременно от писмото на ДАБ се установява, че на П. Ч. е издадена нова регистрационна карта на 07.03.2025 г., т.е. в рамките на отчетния период, което е несъвместимо с твърдението, че той е отсъствал от страната през целия период, без органът да е посочил кога лицето е излязло и кога се е върнало. По отношение на Л. А., [дата на раждане] и вписана в регистрационната карта на майка си, органът не е

изложил никакви съображения как малолетното дете е отсъствало от страната през двата пълни месеца, при положение че всички нощувки на майка му в същия обект са верифицирани. В поименните справки за двете лица в колоните за престой извън страната за повече от 30 дни и за данни от НОЩ за пътуване извън България е отразено „0“. Представеният задграничен паспорт на П. Ч., макар сам по себе си да не изключва пътуване в рамките на Ш. пространство, допълнително разколебава необоснования извод на органа. При тези данни съдът приема, че фактическото основание за неверифицирането на 114 нощувки не е доказано, а актът в тази част е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 170, ал. 1 АПК.

По спорния въпрос относно нощувките на С. Б. (57 нощувки): Не е спорно, че С. Б. е лице с предоставена временна закрила, регистрирано в ДАБ с ЛНЧ [ЕГН], и че е настанен в обекта на жалбоподателя през процесните периоди. Това се установява от писмото на ДАБ, от декларацията за съответствие от 30.04.2024 г. и от декларациите за съответствие за март и април 2025 г., в които лицето е вписано с коректния ЛНЧ. От поименните справки на самия орган е видно, че в Е. лицето е регистрирано своевременно, но с ЛНЧ [ЕГН] – с разлика в една цифра. Органът сам е съотнесъл двата записа към едно и също лице (едно и също име, един и същ обект, едни и същи нощувки), поради което твърдението в становището на Министерството на туризма, че лицето е „неидентифицируемо спрямо базата данни на МВР и ДАБ“, се опровергава от собствените му доказателства.

Разпоредбите на т. 12 – т. 14 от Програмата, на които се позовава заинтересованата страна, уреждат последиците от закъсняло въвеждане на данни в Е. и забраната за въвеждане със задна дата. В случая не става въпрос за закъсняла регистрация, а за своевременно направена регистрация с техническа грешка, която не се отразява на реалността на нощувката и на правото на лицето на подпомагане. Не се изисква и коригиране на записа в Е. със задна дата, а преценка от администратора на всички събрани по служебен път данни, сред които и подадената чрез ССЕВ декларация за съответствие, която е елемент от процедурата по Програмата. Според раздел III от Приложение № 1 некоректно въведените данни са „основание за отказ“, но не водят автоматично до отказ. Органът е длъжен да упражни преценката си при спазване на принципите на истинност (чл. 7 АПК), служебното начало (чл. 9 АПК) и съразмерност (чл. 6 АПК), като целта на Програмата е заплащане на действително реализирани нощувки на правоимащи лица. Отказ да се признаят 57 реално реализирани нощувки на безспорно правоимащо и безспорно идентифицирано лице, поради грешка в една цифра, при положение че органът е бил уведомен с коректния ЛНЧ още през 2024 г. и разполага с декларациите с верния номер, е несъразмерен на целта на закона. Ето защо актът в тази част противоречи на материалния закон и на целта на Програмата.

Органът е неверифицирал и 2 нощувки на К. П. (05.03.2025 г. и 06.03.2025 г.) и 1 нощувка на Г. П. (01.04.2025 г.) с мотив, че не са „пререгистрирани в ДАБ в срока, изискуем по Програмата“. Нито в акта, нито в мотивите на комисията е посочена разпоредба на Програмата, която установява такъв срок, и каква е неговата продължителност. Неяснотата на тази формулировка вече е констатирана и в Решение № 38714 от 20.11.2025 г. по адм. д. № 3104/2025 г. на АССГ.

По същество, срокът на временната закрила на разселените лица от У. е продължен с Решение № 79 от 20.02.2025 г. на Министерския съвет до 04.03.2026 г., а с Решение № 78 от 20.02.2025 г. на Министерския съвет срокът на валидност на вече издадените

регистрационни карти на чужденци с временна закрила е удължен до 30.04.2025 г. (както с Решение № 67 от 2024 г. на Министерския съвет срокът на картите, изтичащ на 04.03.2024 г., беше удължен до 04.03.2025 г. – така Решение № 33059 от 09.10.2025 г. и Решение № 38714 от 20.11.2025 г. на АССГ). Следователно към 05.03.2025 г., 06.03.2025 г. и 01.04.2025 г. двете лица са разполагали с валидни регистрационни карти по силата на акт на Министерския съвет, а нови карти са им издадени на 07.03.2025 г., съответно на 02.04.2025 г. – преди изтичането на удължения срок. Позоваването на Министерството на туризма на становище на ДАБ, че продължаването на срока на картата по чл. 41, ал. 3 ЗУБ не е автоматично, е неотносимо, когато удължаването е постановено изрично с решение на Министерския съвет. Изводът се потвърждава и от непоследователността на самия орган, който е верифицирал всички 27 нощувки на Г. П. за март 2025 г., въпреки че старата ѝ карта е била валидна до 04.03.2025 г., а е неверифицирал една нощувка за 01.04.2025 г.

Не може да бъде споделен доводът на жалбоподателя, че релевантен е моментът на верифицирането. Предпоставките за подпомагане се преценяват към датата на нощувката, но и към тази дата условието по т. 6 от Програмата е било изпълнено. Актът и в тази част противоречи на материалния закон.

Неоснователен е доводът на ответника, че жалбоподателят е следвало да поиска съдебно-счетоводна експертиза, за да докаже броя на нощувките. Броят на заявените нощувки не е спорен и се установява от проектните предложения, декларациите за съответствие и справките на НСИ, а органът сам е посочил броя на верифицираните и неверифицираните нощувки и основанията за това. Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК доказателствената тежест за фактическите основания на акта е на органа, а исканата експертиза е имала за предмет събирането на данни, които е следвало да се съдържат в административната преписка и въз основа на които актът е трябвало да бъде издаден. Съдебното производство не може да замести дължимото установяване на фактите в административното производство, поради което недопускането на експертизата не може да бъде в тежест на жалбоподателя.

По изложените съображения оспореното решение в обжалваната част е издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон – основания за отмяна по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК, поради което следва да бъде отменено.

Доколкото одобряването на помощта е в правомощията на Министерския съвет, а определянето на размера ѝ изисква преценка и изчисление от администратора на Програмата, на основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да бъде изпратена на органа за ново произнасяне по заявените, но неверифицирани 174 нощувки (83 за периода 05.03.2025 г. – 31.03.2025 г. и 91 за периода 01.04.2025 г. – 30.04.2025 г.), при съобразяване на указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно. Доказаните разноски са в размер на 575,56 евро, от които 25,56 евро държавна такса и 550 евро адвокатско възнаграждение, заплатено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие от 20.02.2026 г. Ответникът не е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57 - ми състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Груп 666“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], Решение № 176 от 13.02.2026 г. на Министерския съвет на Република България за одобряване на помощ на кандидатите по Програмата за хуманитарно подпомагане на разселени лица от У. с предоставена временна закрила в Република България, приета с Решение № 317 на Министерския съвет от 2022 г., изменена и допълнена с решения на Министерския съвет № 535, 665, 856, 909, 963 и 1038 от 2022 г., № 141, 212, 323, 400, 454, 660 и 939 от 2023 г., № 297, 554 и 890 от 2024 г. и № 115 и 201 от 2025 г., съгласно Списък № 31, в частта, с която по отношение на „Груп 666“ ЕООД не са верифицирани и не са допуснати за подпомагане 83 (осемдесет и три) броя нощувки от заявени 675 броя нощувки за периода 05.03.2025 г. – 31.03.2025 г. и 91 (деветдесет и един) броя нощувки от заявени 750 броя нощувки за периода 01.04.2025 г. – 30.04.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на Министерския съвет на Република България за ново произнасяне по заявените от „Груп 666“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], нощувки в отменената част, в едномесечен срок от получаването ѝ, при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерския съвет на Република България да заплати на „Груп 666“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 575,56 евро (петстотин седемдесет и пет евро и петдесет и шест евроцента) – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.